

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: J.K.
proti
žalovanému: **Kancelář prezidenta republiky**
sídlem Hrad, I. nádvoří 1, 119 08 Praha 1

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce se domáhá ochrany proti nečinnosti. Tvrdí, že požádal dne 8. 4. 2024 písemnou žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o přístupu k informacím“), žalovaného jako povinného subjektu o informace „Jaké jsou příčiny státních dluhů“, a žalovaný mu neposkytl informaci ve lhůtě 15 dnů podle ust. § 14 odst. 5 písm. d) tohoto zákona. Dne 9.

5. 2024 se proti nečinnosti písemně odvolal. Navrhoval, aby soud uložil žalovanému poskytnout informaci nebo rozhodnout o žádosti.

[2] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou. Namítl, že žádost žalobce z tohoto dne nebyla označena jako žádost podle zákona o přístupu k informacím, proto s ní nebylo nakládáno podle tohoto zákona. Na jeho podání mu byla poskytnuta písemná odpověď, kde byl vyrozuměn, jak bylo s jeho žádostí naloženo.

[3] Žalobce v průběhu řízení do spisu zasílal v kopii svá různá podání k orgánům veřejné moci, které nemají žádný vztah k předmětu řízení.

[4] Žalovaný ve věci podal další vyjádření, kde popisoval svůj další postup a setrval na svém procesním stanovisku.

[5] Žalobce podal ve věci repliku, v níž setrval na své argumentaci.

[6] Při ústním jednání účastníci na svých procesních návrzích setrvali.

[7] Z obsahu správního spisu je patrné, že žalobce podal dne 8. 4. 2024 na podatelnu Kanceláře prezidenta republiky své podání, kde vyjadřuje své názory. V této žádosti není nikde uveden odkaz ani údaj o tom, že se jedná o žádost podle zákona o přístupu k informacím. Dne 9. 5. 2024 podal žalobce na témže místě své podání, které nazval jako „urgence vyřízení podnětu postupem podle zákona“, ani v tomto podání není zákon o přístupu k informacím nikde zmíněn. Správní spis dále obsahuje korespondenci s žalobcem a žalovaným ohledně informace žalobci o tom, jak bylo s jeho podněty naloženo, stejně jako žalovaným zmíněné žádosti o informaci podle zákona o přístupu k informacím. Přípisem žalovaného ze dne 29. května 2024, čj. 3358/2024 byl žalobce mj. informován, že jeho podání ze dne 9. 5. 2024 nebylo posuzováno podle zákona o přístupu k informacím, neboť to z něj nebylo zřejmé a bylo k němu přistupováno jako ke standardní občanské korespondenci.

[8] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[9] V dané věci žalovaný podání žalobce neposuzoval jako podání podle zákona o přístupu k informacím, proto tedy nepostupoval podle zvláštních procesních ustanovení, které se liší od obecné úpravy týkající se reakce na podněty veřejnosti adresované na různé adresáty veřejné správy.

[10] V této souvislosti žalovaný v předloženém správním spise poukázal na ostatní podání žalobce, které žalobce jako podání výslovně jako podání podle zákona o přístupu k informacím označoval, a podle toho pak žalovaný postupoval. Ve správním spise je např. žádost žalobce ze dne 28. března 2024, v níž je výslovně uvedeno: „žádám o

informaci podle zákona o svobodném přístupu k informacím...“, případně jeho podání ze dne 29. května 2024, které obsahuje text: „podávám odvolání proti neposkytnutí informace k žádosti ze dne 9. 5. 2024“, toto podání bylo učiněno mailem a v jeho předmětu je uvedeno „odvolání, zákon č. 106/1999 Sb.“. Podle názoru soudu tak žalobce v době, kdy podával podnět, který je předmětem tohoto řízení, činil i různá jiná podání, která výslovně označoval jako žádosti o informace či odvolání proti vydanému rozhodnutí. Muselo mu tak být známo, jakou formu taková žádost musí obsahovat, a že pokud ze samotného znění takové žádosti není přímo patrné, že se jedná o žádost o informace podle zákona o přístupu k informacím, je nutné tak toto podání označit. V tomto případě tak neučinil, ač to v jiných svých podáních učinil.

[11] Dále soud uvádí, že za žalovaného považuje Kancelář prezidenta republiky, byť žalobce jako žalovaného označil Prezidenta republiky. Tento postup soud opírá o to, že z obsahu žaloby jednoznačně plyne, že se žalobce domáhá postupu podle zákona o přístupu k informacím. Podle tohoto zákona je povinným subjektem Kancelář prezidenta republiky, tato informace je pak obsažena i na webových stránkách prezidenta republiky. Žalobce svá podání vždy podával na podatelně Kanceláře prezidenta republiky, ve svých podáních nikde přímo adresáta svého podání neuvádí, oslovuje prezidenta republiky, užívá v něm však zkratku „KPR“, která se běžně vykládá jako Kancelář prezidenta republiky. Za této situace má soud za to, že žalobce se domáhá vydání rozhodnutí po tom správním úřadu, který je povinným subjektem, a jímž je Kancelář prezidenta republiky. Proto soud s žalovaným jedná s tímto subjektem.

[12] Dále soud uvádí, že souhlasí s žalovaným, když ten podání žalobce neposoudil jako žádost a následně jako odvolání proti neexistujícímu rozhodnutí. Žalobce v žalobě tvrdí, že se jedná o žádost o informace (ze dne 8. 4. 2024) a o odvolání (ze dne 9. 5. 2024), tak tomu ale podle názoru soudu není. Tyto podněty neobsahují jednoznačné vymezení, že se jedná o žádost o informace podle zákona o přístupu k informacím, a z druhého není dobře patrné, o co by se podle tohoto zákona mělo jednat. Tyto podněty neobsahují datum narození žalobce, což je však údaj, který podle vyjádření žalovaného ten má k dispozici a sám o sobě by nevedl k odmítnutí žádosti. Nicméně však je nutné uvést, že konkrétně podání ze dne 8. 4. 2024 ve svém obsahu nikde žádost o přístupu k informacím neuvádí, týká se názoru žalobce na oblast působení, která není pro prezidenta republiky primárně oborem jeho působnosti, působí jako polemika či vyjádřený názor žalobce obecně na rozpočet státu, resp. konkrétně velmi obecnou otázku na příčinu státních dluhů, kde jsou a mohou být názory jednotlivců velmi různorodé. Z obsahu ani formulace otázky tak nijak neplyne, že by se mělo jednat o žádost o informaci podle zákona o přístupu k informacím. Nelze z ní vyčíst, že by se mělo jednat o informaci „ve smyslu tohoto zákona“ (ust. § 14 odst. 2 zákona o přístupu k informacím), když tento smysl zákona musí být vykládán s ohledem na předmět právní úpravy, kterými je poskytování informací vztahující se k působnosti povinných subjektů (ust. § 2 odst. 1 zákona o přístupu k informacím). Žalobcem formulovaná otázka je obecným dotazem na příčinu státních dluhů, což nijak přímo nesouvisí s působností prezidenta republiky. Zároveň pak tato otázka výslovně nebyla formulována jako žádost o informace podle zákona o přístupu k informacím, proto žalovaný nepostupoval podle zvláštních procesních ustanovení zákona o přístupu k informacím.

[13] Pokud posléze žalobce uplatnil další své podání ze dne 9. 5. 2024, které v žalobě označuje jako „odvolání“, pak z tohoto podání není jasné patrné, že by se mělo jednat o podání podle zákona o přístupu k informacím, zejména však není jasné, čeho by se toto podání v režimu zákona o přístupu k informacím mělo týkat. Podání výslovně hovoří o podání ze dne 8. 4. 2024 jako o podnětu, nikoliv jako žádosti o informace, to zmiňuje čtvrtý odstavec tohoto podání, kdy žalobce uvádí, že se odvolává proti nečinnosti Kanceláře prezidenta republiky. Pokud se však má jednat o odvolání, to není adresováno příslušnému správnímu úřadu, který má o odvolání podle zákona o přístupu k informacím rozhodovat, a neuvádí základní požadavek pro podání odvolání, jímž je vydání rozhodnutí (§ 16 odst. 1 zákona o přístupu k informacím); ze všech skutečností, které jsou z podání účastníků řízení a předloženého správního spisu patrné plyne, že žádné rozhodnutí podle zákona o přístupu k informacím k podání žalobce ze dne 8. 4. 2024 nebylo vydáno. Podle názoru soudu se tak nemůže jednat o odvolání ani při posouzení jeho obsahu, jak o něm hovoří žalobce v žalobě, neboť tak není nazváno, není konkrétně adresováno žádnému správnímu úřadu, a zároveň je zjevné, že nejsou splněny základní podmínky pro podání odvolání (neexistence prvostupňového správního rozhodnutí). Podle názoru soudu tak žalovaný nijak nepochybil, pokud toto podání jako odvolání neposuzoval. Nicméně s ohledem na žalobcem vymezený návrh výroku rozsudku, kdy požaduje uložení povinnosti poskytnout informaci či vydat rozhodnutí o žádosti o informaci podle zákona o přístupu k informacím po žalovaném, je tato úvaha pouze doplňující.

[14] Pokud by se mělo jednat o stížnost podle zákona o přístupu k informacím, pak jako takovou jí žalobce v podané žalobě výslovně neoznačuje a tento podnět označuje jako odvolání. Vzhledem k tomu, že soud nepovažuje podnět žalobce ze dne 8. 4. 2024 za žádost o informace, a o tom podle návrhu výroku rozsudku, jak jej uplatnil žalobce v podané žalobě rozhodoval, není další úvaha pro posouzení tohoto podání jako stížnosti již pro posouzení důvodnosti podané žaloby důvodná.

[15] Ohledně odkazu žalobce na jinou rozhodovací praxi žalovaného či soudu je nutné uvést, že v této věci žalobce podal žalobu na nečinnost správního orgánu, kdy je soud vázán vymezením věci, jak jej provede žalobce v podané žalobě, a to včetně návrhu výroku rozsudku a označení správního orgánu, který má podle jeho tvrzení rozhodnutí vydat. Z toho soud při posouzení podané žaloby vychází. Pokud žalobce poukazoval na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. června 2024, čj. 15 A 93/2023-25, pak z jeho názoru v této věci soud nemůže vycházet, neboť se jednalo o jinou skutkovou situaci, kterou s touto věcí nelze srovnávat – podle odůvodnění rozsudku se žalobce domáhal po ministerstvu financí informace „*za kolik let lze přibližně splatit státní dluh (žádal jedno číslo či cifru)*“, tedy konkrétní informace, která se může vztahovat k působnosti povinného subjektu (ministerstvu financí jako ústředního orgánu státní správy na úseku financí). V této věci, jak bylo uvedeno výše, však žalobce požadoval obecnou informaci spíše v názorové rovině po subjektu, který přímo takovou působnost nemá. Podle názoru soudu tak tato správní řízení srovnávat nelze a z tohoto rozsudku patnáctého senátu nelze vycházet.

[16] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 81 odst. 3 s.ř.s.).

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavateli veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. února 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu